

A Székesfehérvári Vasvári Pál Gimnázium Kiadványa

2020/2021. I. szám

TARTALOM

- Nagy László: Adjon az Isten
- Interjú Baranyainé Endrődi Melinda tanárnővel
- Interjú Nagyné Katona Mária tanárnővel
- Nagyné Komlósfalvi Ágnes: Fehérvári história
- Új osztályaink
- Gólyatábor egy gólya szemével
- Gólyákból vasvárisok
- Biciklis nap a Vasváriban
- „Angyali november” a Vasváriban
- Ami kimaradt /képek az iskola életéből/
- Vasváris voltam.../interjú Börcsök Olivérrel/
- A folyosó embere
- Diákszínjátás és a Magyar Művek Szemléje
- Diákok írták
- Interjú Pauker Barbival
- Tanulmányi- és sporteredmények
- Statisztika

Diákszerkesztő: Vasváris Irka Szerkesztőség

Tanárszerkesztő: Majorné Szloboda Mária

Borító: Ruprecht Ádám

Technikai munkatársak: Bíróné Tóth Erika, Havranek Mária

Felelős kiadó:

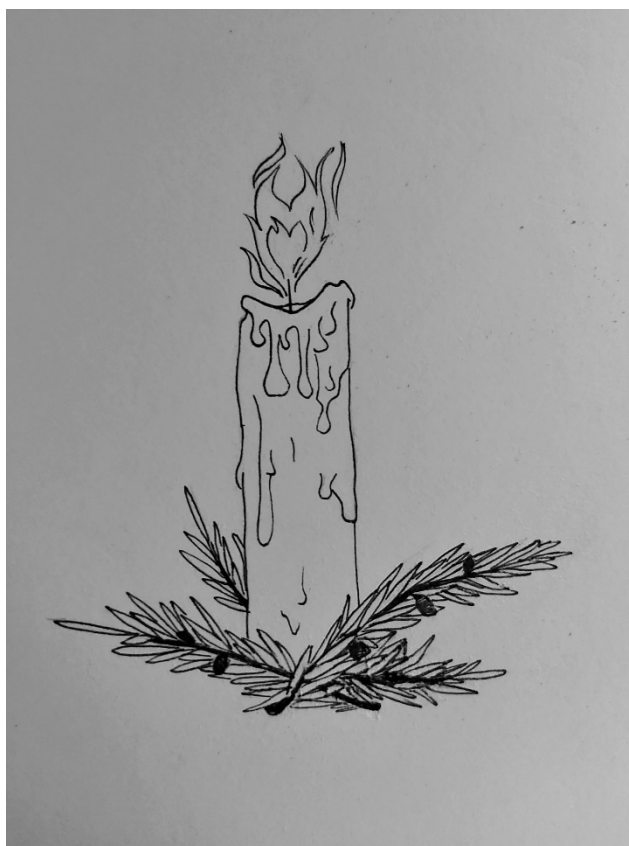
Horváth József
igazgató

Karácsony 2020

Adjon az Isten

Adjon az Isten
szerencsét,
szerelmet, forró
kemencét,
üres vécákba
gabonát,
árva kezembe
parolát,
lámpámba lángot,
ne kelljen
korán az ágyra hørvernem,
kérdésre választ
ő küldjön,
hogy hitem széjjel
ne dőljön,
adjon az Isten
fényeket,
temető helyett
életet -
ne kem a kérdés
nagy szégyen,
adjon úgyis, ha
nem kérem.

Nagy László

Szvoren Eszter rajza

Interjú Baranyainé Endrődi Melinda tanárnővel

Baranyainé Endrődi Melinda tanárnő 1981-től 2020-ig tanított a Vasváriban olasz és orosz nyelveket. Vele készítettük ezt az interjút, hiszen a Tanárnőtől nemcsak nyelvtudást, hanem rengeteg jó élményt és törődést is kaptunk az évek alatt.

Az első kérdésünk, hogy mit szeretett a Tanárnő a legjobban a tanításban?

Azt hiszem azt, amit diákként szerettem.

Mindjárt elmagyarázom. Mindig is szerettem új dolgokat tanulni. Kezdetben ez a dolog bármi lehetett: hangszer, tornagyakorlat, írás, számolás, vers, idegen szavak, kémiai vegyjelek. A hangsúly mindig a tanár személyiségén volt. Amint ez a tanár elvesztette a szememben a varázsát, a dolog sem érdekelt.

Azt szerettem a munkámban, azaz a tanításban, hogy mindig voltak, akiket el lehetett kábítani, és a munkából egy közös munkálkodás lett, amit mindkét fél élvezett.

Ön szerint mi az, ami miatt megéri tanárnak lenni és évről évre ebben a szakmában maradni?

Bármennyire is közhely, de a társadalmi és anyagi megbecsülésünk miatt nem éri meg. Érdekes módon a társadalom elvárásai mindezek ellenére igen magasak a tanárokkal szemben. Én mindig tiszteltem és csodáltam a tanárokat, és nagyon szerettem volna közéjük tartozni.

A fiatalokkal való mindennapos kapcsolatot, a pezsgést, az ifjúsággal való feltöltődést mindenképpen kiemelném. A tanítás gyakran állít váratlan feladatok elé, konzervál, frissen tart, fiatalít, megújulásra készítet.

Tanárnak lenni egy életforma minden tekintetben. Tartást, értelmiségihez méltó célokat, erkölcsiséget, irányt, empátiát, toleranciát és gondolkodást kell, hogy képviseljen, és ha ezekkel rendelkezik az ember, nyugodtan nézhet a tükörbe, a tanítványai és a szülei szemébe.

Mindig büszke voltam arra, hogy tanár vagyok, és nyugdíjba vonulásom után is „nyugdíjas tanárként” fogok bemutatkozni.

Mi a legkedvesebb emléke a Vasváriban töltött éveiből?

Az első, amikor 1981-ben a Vasvári akkori igazgatója (aki a magyartanárom volt), Albert József visszahívott a volt iskolámba tanítani. Szerintem nem tudta, hogy életem egyik legnagyobb vágyát teljesíti éppen.

Az utolsó pedig idén tavasszal, a nagy karantén idején történt, amikor a 8 fős 11. osztályos emeltes csoportom meglepetés szerenádöt adott, sütit hozott nekem, és elbúcsúzott tőlem. Én pedig a legelegánsabb „covidós” itthoni öltözékemben fogadtam őket a közeli parkban. Emlékezetes 2 óra volt.

Így kapott méltó keretet az aktív vasváris korszakom. Köszönöm!

Melyek voltak a legnagyobb sikerélményei a pályája során?

1. Háromszor voltam osztályfőnök. Nagyon jó volt egy közösséghez tartozni, a diákjaimat formálni, együtt lenni jóban és rosszban, segíteni, ha baj volt.
2. Hosszas küzdelem után sikerült összehoznom az eddigi egyetlen olasz tagozatos csoportot, fantasztikus volt! (Zárójelben jegyzem meg, hogy ők találták ki azt, hogy a tornateremben, szülők, testvérek, barátok stb. előtt tartsanak egy fergeteges szalagavatót, amit sok-sok év óta követnek az osztályok.)
3. Rendszeresen indultunk OKTV-n orosz és olasz nyelvből is. Óriási dolognak tartom, hogy mind a két nyelvből sikerült megszerezni az országos 3. helyezést. Na, nem ugyanabban az évben, de ezzel tartoztam a két szakomnak, mindkettőt nagyon szeretem ugyanis.

Ön szerint miben mások a diákok és a tanítás most, mint a pályája elején?

Elsősorban az idegen nyelv tanítása szempontjából tudok véleményt alkotni. A szülők és a diákok mára felismerték, hogy idegen nyelveket beszélni KELL, tehát fontossá vált a nyelvvizsga, emelt szintű érettségi. Ez öröndetes változás.

Mondjuk ehhez a felismeréshez kellettnek rendeletek, szabályok, de maga az élet, a lehetőségek is megváltoztak. Nyelvtudás nélkül nehezebb előre lépni sok-sok területen.

Sokat változott a szülők viszonyulása az iskolákhoz, a tanárokhoz. A tanításhoz persze eddig is értett mindenki, de sok mai szülő, és sokszor a diákok is szolgáltatóknak tekintenek bennünket, akiket addig „használnak”, míg végzik a dolgukat, azaz tanítanak, felkészítenek vizsgára, érettségire. Utána „menesztenek” bennünket, már nem számítunk, köszönni sem kell, megköszönni pedig végképp nem, mert „ez a dolga egy tanárnak”. Eszükbe sem jut, hogy ebben a munkában a szívünk is benne van.

Milyen érzés látni, hogy a tanítványa tanárként visszatér az iskolába, és a kollégája lesz?

Nagyon örülök neki, mert ez egyrészt visszajelzés nekem az eddigi munkámról (nem vettem el a kedvét), másrészt biztosítja az olasz nyelv tanításában a kontinuitást az iskolában. Sokat jelent, ha volt vasvárisok tanítanak megint a Vasváriban, csak úgy, mint én 1981-ben.

Miért pont olasz-orosz szakra ment és hogy szeretett bele ezekbe a nyelvekbe és kultúrákba (esetleg emlékezetes nyaralás során stb.)?

Én bármelyik nyelvbe képes vagyok beleszeretni.

Azért ezt a két nyelvet választottam, mert ezeket tanultam itt, a Vasváriban. Odavoltunk a '60-as, '70-es évek olasz slágereiért, ahogy az egész ország is.

Az 1970-es évekre tehetők a gimnáziumi és egyetemi éveim, akkoriban nem volt ám utazgatás külföldre. Nyugatra, (pl. Olaszországba) vagy meghívóval összesen 5 dollár készpénzzel vagy utazási irodával lehetett menni 3 évente. A nagy Szovjetunióba is csak meghívóval utazhattunk, de oda se bárhová mehettünk. Tehát az irodalom, filmek, újságok, televízió és a rádió álltak rendelkezésre, hogy megismerjünk más kultúrákat.

Milyen új „kapuk” nyíltak meg a Tanárnő előtt a nyelveknek köszönhetően?

Gimnazista és egyetemista koromban rengeteget leveleztem mindenféle nyelven, például németül (úgy, hogy egy németes évfolyamtársam fordított ide-oda, lengyelekkel oroszul), olaszul, spanyolul, nagyon nagy levelezést folytattam postán, mint egy külügyminiszter. Sok külföldi barátot szereztem.

Később tolmácsolási, fordítási munkákat vállaltam (a kukoricatermesztésről, állatorvosi dolgokról, szakácskönyvekről, kórusokkal, iskolákkal, üzleti kapcsolatokban, utazási irodával, vadászokkal).

Cserekapcsolatokat tudtunk kialakítani olasz iskolákkal: San Salvo, Bassano del Grappa, Alghero Szardíniában. Sok barátság született így, a résztvevő gyerekek között is.

Oktatási segédanyagokat, könyveket is írtam mindkét nyelvből, szerző sem lettem volna soha, ha nem vagyok tanár. Szakmai továbbképzéseken is volt lehetőségem részt venni Olaszországban, 1-1 hónapig Perugiában és Velencében voltam.

A lehetőségek száma végtelen, manapság meg aztán végképp.

Ön szerint miért érdemes (ezeket a) nyelveket tanulni?

Nyelveket tanulni izgalmas, nagyon szórakoztató dolog, és ha - akárhogya is, de - beszélsz egy külföldivel, és megértitek egymást, az eredmény azonnal kézzelfogható. Az öröm, és megelégedettség, na meg az önbizalom, amit érzel, semmihez sem hasonlítható. Ugyanezt tapasztalhatod, ha olvasol vagy filmet nézel idegen nyelven, bár az élmény nem annyira intenzív.

Mit tudna tanácsolni a Tanárnő azoknak, akik most fogtak bele egy új nyelv tanulásába vagy esetleg nehézségekbe ütköztek nyelvtanulás folyamán?

Ne várjanak azonnali eredményt, ne törekedjenek a tökéletességre és főleg ne féljenek a hibáktól. Ne a buta nyelvvizsga követelmények legyenek a mérvadók. Örüljenek minden apró kis sikerélménynek, legyen az egy jól sikerült vásárlás vagy ügyintézés, egy e-mail a külföldi barátunk, kikecmergés egy cikis helyzetből. Csak bátran, lazán és gátlástalanul!

Törődjünk bele, hogy beszélhetünk egy idegen nyelvet nagyon jól, de nem valószínű, hogy anyanyelvi szintre jutunk. Sose felejtsük el, mennyire el vagyunk ragadtatva, ha egy külföldi magyarul próbál valamit megértetni velünk. Kit izgat, ha hibázik? Ez fordítva is igaz!

Van esetleg valamilyen terve a Tanárnőnek a nyugdíjas éveire, amivel továbbra is kamatoztatni tudja a nyelvtudását?

Persze, tanítom minden szinten a két kedvencemet: az olaszt és az orosz, valamint csak azért is megtanulok németül és angolul, mert ezek nélkül nem lehet boldogulni a mai világban.

Köszönjük szépen a Tanárnőnek, hogy elvállalta az interjút! Nagyon hiányzik nekünk, és köszönjük a fáradhatatlan munkáját és a rengeteg tudást, amit átadott az évek folyamán a diákjainak!

(12. A osztály olaszos csoportja)

Interjú Nagyné Katona Mária tanárnővel

Nagyné Katona Mária tanárnő 1994-től 2020-ig tanított a Vasváriban magyar nyelv és irodalom és francia nyelv tantárgyakat. A vele készített interjúban érdeklődtem a pedagógusi pályán eltöltött éveiről.

Miért a tanári hivatást választotta és miért pont a francia és a magyar szakot?

Kisgyerekkoromtól kezdve tanító néni akartam lenni. A környékbeli gyerekekkel mikor összejöttünk, mindig iskolásdit játszottunk. Ha jól emlékszem, mindig én voltam a tanító néni. Úgyhogy nekem evidencia volt, hogy ezt fogom csinálni.

Hogy miért a magyar-francia? Először is, mert francia tagozatos osztályba jártam, heti 8 franciaórám volt, és ekkor nagyon beleszerettem, viszont úgy éreztem, hogy nem tudok elég jól franciául. Erre azt ajánlotta a tanárom, hogy menjek egyetemre, ott majd megtanulom. Így ez adott volt. Emellett a fél osztályt és a kollégiumot is én korrepetáltam franciából. A magyar mellett viszont csak a legutolsó pillanatban döntöttem, ugyanis addig orosz-franciára készültem. De valami fordulat kapcsán, már nem emlékszem pontosan, miért, mégis a magyart választottam.

Hogyan került Fehérvárra?

Francia szakos tanár iránt nem volt kereslet, mikor én végeztem. Többnyire olyan állásokat hirdettek meg, hogy magyartanár vagy kollégiumi nevelő. Ezeket el akartam kerülni, és csak azt néztem, hogy hol taníthatok franciát. Abban az évben összesen három magyar-francia szakos állást hirdettek meg országosan.

Az egyetemen alapvetően minket, idegennyelv-szakosokat, középiskolai tanárrá képeztek, viszont a nagy részünk nem akart tanár lenni. Ezt megakadályozandó, vagyis hogy sokan elhagyják a pályát, csak akkor mehetek el más munkahelyre dolgozni, ha három elutasított tanáriállás-pályázatuk volt. A velem együtt pályázó öt-hat csoporttársam be is vallotta, hogy nekik csak az elutasított pályázat miatt van szükségük erre, én viszont komolyan gondoltam, és így kerültem Fehérvárra a Hunyadiba. Pedig igazából a családom és a barátaim közelében akartam maradni, akik Szolnok környékén éltek.

Hány évet töltött el a Vasváriban?

A Hunyadiban 13 évet, a Vasváriban 26-ot tanítottam. Ez 39 év, a 40 tanítással eltöltött év viszont úgy jön ki, hogy én egy évvel később mehettem egyetemre, és ebben az egy évben tanító néni voltam egy vidéki általános iskolában képesítés nélkül az érettségi után közvetlenül.

Ez milyen volt?

Nagyon aranyosak voltak a kicsik! Jó volt, mert kipróbálhattam, hogy milyen általános iskolában tanítani; a gyermekkori játék valóra vált. Egy kis faluban akkoriban a tanító nénit körbefogták a gyerekek az udvaron, mindig be kellett osztani, hogy ki foghatja a kezemet és hasonlók. Nagyon jó volt. Nekem több időm volt a gyerekekkel beszélgetni, mint a saját anyjuknak. Viszont ekkor már tudtam, hogy egyetemre megyek, és nem akartam ott maradni, tanítóképzőbe járni.

Hogyan került a Tanárnő a Vasváriba?

Mikor Fehérváron már megtelepedtünk, szerettem volna gimnáziumban tanítani, egyrészt mert a szakközépiskolában viszonylag kevés franciaórám volt, másrészt meg a közismereti tárgyak (a magyar) mindig a második vonalba szorultak a szaktárgyak mögé. Fehérváron már több iskolában is tanítottak franciát, de mindegyikben megvolt az EGY franciatanár, akik nem mozdultak, így csak akkor volt álláslehetőség, mikor valaki eltávozott az adott helyről. Így nyílt nekem is állás a Vasváriban, mikor elment egy régi franciatanár.

Miért maradt meg ezen a pályán?

Mert volt bennem kitartás, a gyermekkori álmomat valósítottam meg, szerettem diákok között lenni, az osztályaimmal foglalkozni. Amire én feltettem az életemet, hogy megtanuljak franciául, abban másokat is segíteni tudtam. És mindig volt pár ígéretes tanítvány, akikért érdemes volt bejönni minden nap a Vasváriba.

Milyen tervei vannak a nyugdíjas évekre?

Élvezni az életet, a szabadságot, a nyugalmat, a függetlenséget. Stresszmentes életet várok a következő évektől, van jó pár tervem, de a jelenleg fennálló korlátok miatt ez még egyelőre nem lehetséges.

Bizonyára nem egyszer járt már Franciaországban. Tudna valami vicceset mesélni a franciás diákoknak az ottani élményeiről?

Hirtelenjében máig emlékezetes nyelvi bakijaim jutnak eszembe. Például: sale - salé. Tóparton voltunk, és azt akartam mondani, hogy „Jaj, milyen szép ez a tó, egyáltalán nem koszos!”, viszont a sale helyett a salé (só) szót használtam... Máskor egy taxisofőrtől hivatalos elszámolás végett számlát kellett kérnem, és fracture-t kértem...

És mit szeretett volna?

Facture-t. Mert a fracture a csonttörés, a facture pedig a számla.

Sokat változott a tanári szakma és az oktatás, amióta elkezdett dolgozni?

Ég és föld. Én abban hiszek, hogy a tanár személye, emberi minősége példaértékű, de sajnos a mai világban már nem így van, leértékelődött. És ha már nem a nevelés áll az első helyen, hanem csak egy szaktárgyat kell tanítani, lehetőleg digitális alapon, akkor éppen az emberi minőség sikkad el.

Változott-e a diákság hozzáállása a tanuláshoz, vagy a tanároké a tanításhoz?

A tanár mindig tanár, a diák mindig diák. Utóbbi mindig igyekszik a legkisebb erőfeszítéssel megúszni a kudarcokat. A tanárokról nem tudok nyilatkozni - talán elhivatottabbak voltak? Talán életre szóló hivatást, munkát választottak régen? Vállalták azt a társadalmi szerepet, felelősséget, amit ma már nem is fogalmaznak meg. Viszont a diák mindig leképezi azt, amilyen világban él. Ahogy változott a társadalom értékrendje, más helyre kerültek a hangsúlyok a gyerekek világában is. A gyerekek se nem rosszabbak, se nem jobbak: mindig olyanok, amilyen a társadalom, annak tükörképei. Nem rosszabbak ám a mai fiatalok, nem erkölcstelenebbek, nem romlottabbak. Visszatükrözik, amit a társadalom megenged nekik.

Ezért nem a gyerek a felelős. Nem kell azt mondani, hogy a mi korunkban bezzeg jobbak voltak.

Mi az, amit ön tanult a diákjaitól, a tanítástól?

A rugalmasságot, a fiatalos gondolkodást, az alkalmazkodó képességet, a humort, és azt a rengeteg technikai ötletet, amit ti hoztatok, hogy mit hogyan lehet és kell csinálni. Nagyon sokszor ambicionáltatok, hogy lépést tartsak veletek, nyitott legyek a fiatalok világa felé. Próbáltam megismerni az érdeklődéseiteket, a gondolkodásmódokat. Hogy ne tűnjek nagyon begyöpösödött fejű őskövületnek ☺. Nagyon sokat köszönhetek a fiataloknak, tényleg.

Szabó Katinka (12.A)

„Csak ha ismerjük a múltunkat, tudunk jövőt építeni, és őseink hite a jövő reménye.”

(Nádasdy Borbála)

FEHÉRVÁRI HISTÓRIA

(tények, események érdekességek városunk múltjából)

I. rész: Dicső századok nyomában

A most induló sorozatunkat hadd kezdjem néhány személyes indíttatású gondolattal! Több mint 50 éve vagyok szülővárosom polgára, tanulmányaim és érdeklődésem okán az átlag- embernél valamivel jobban ismerem lakóhelyemet, mégis újabb és újabb forrásokra bukkanva rá kellett jönnöm, hogy mennyi mindent nem tudok még vagy nem eleget róla. A belváros utcáit járva többször eszembe jutnak a nagyszüleim, akik közel 120 éve költöztek ebbe a városba, és próbálom elképzelni, hogy akkor milyen lehetett a szűkebb és tágabb környezetük. Aktív tanár koromban, amikor a környezetünk volt a téma, számtalanszor megdöbbenem, hogy a diákok alig tudnak valamit arról a helyről, ahol élnek, vagy a városról, ahol éveket töltenek a tanulásaik ideje alatt. És ez a mai kütyünyomkodós világban még inkább így van. Az emberek lehajtott fejjel közlekedve a virtuális világ csodáit lesik, s közben nem veszik észre a körülöttük levő valóságot. Ezért is határoztam el, hogy megismertetem a diákokat városunk múltjának gazdag történelmével, máig ható jelentőségével.

Milyen lehetett Székesfehérvár a kezdetekben?

Hogyan alakult az évszázadok alatt?

Székesfehérvár ma is nevezetes város, egyike az élő történelemnek. Ha össze akarnánk foglalni a lényegét, azt kell mondjuk, hogy nemcsak egy vidéki város, Fejér megye székhelye. Valaha az ország szíve volt, kiváltságokkal rendelkező királyi város, az 1970-es években a Dunántúl egyik ipari központja és kulturális központ. Evlija Cselebi híres török utazó itt járván 1664-ben még rövidebben fogalmazott: „*Ez a város a világ egyik ékszere*”. S ez a török időkig igaz is volt.

Székesfehérvár az első magyarországi nyugat-európai stílusú, sokszínű város volt. Jó forgalmi helyzete, rangja már a XIV. század előtt is vonzotta a betelepülőket. Ez volt az első település a honfoglalás korában, amely városi jogot kapott (alapjog).

A latin provincia, Pannónia egyik fontos útvonala mentén feküdt, amelyet a Tihanyi Alapítólevél 1055-ben így említ meg: „Feheruuaru rea meneh hodu utu rea” Pannóniában voltak régebbi városok a római korból (Győr, Sopron, Pécs, Szombathely stb.), de ez volt az első, amit mi magyarok építettünk fel szinte a semmiből. Lausmann Gyula, a város híres orvosa és történétírója kétkötetes művének előszavában így ír a kezdetekről: Itt a Sárrét szegletében rég leapadt tengerek zátonyain, ugyancsak a rég elmúlt dicsőség hült helyén áll a mai Fehérvár. A régi tengerek hullámai itt magasabb homokzátonyokat söpörtek össze, melyek a mérföldekre terjedő nádasokban, mint csendes, biztos szigetek lakóhelyül kínálkoztak. Ezek az erdős, biztonságos szigetek szemet szűrtak a népvándorlás özöntejének is. „Mondják, hogy szenthely is volt, ahol oltárt állítottak, melyek táját - hála az ingoványnak - biztosabban magukénak mondhatták. S ez az érzés közös volt, s hagyomány lett belőle, melyet népek örökölték, szlávok és germánok nyomában a rómaiak, s a rómaiak után a hunok és magyarok, s ez vezette volna Szent Istvánt is, hogy a homokdombra az Alba–Ecclesiát Istennek oltáruul, magának nyughelyül emelni akarta”.

A krónikák szerint Árpád fejedelem a Fehérvár melletti Noé-hegyen (ma Aranybulla domb és emlékmű) verte fel a sátrát. Később Géza fejedelem is itt telepedett le. A város 4 szigeten és 3 „hegyen” (dombon) épült: Ráchegey, Öreghegy, Maroshegy. A XVIII. század közepéig még víz vette körül a szigeteket, télen elbontható fahidak kötötték össze a városrészeket. A Szigetnek nevezett legnagyobb és legmagasabb szigeten állt a híres fehérfalú vár (Fehérvár), és a városközpont körülötte (a mai városközpont a színháztól a Vörösmarty térig, a Várkörút, a Horvát István utca és az Ybl telep határolta terület). A másik három sziget a három régi külváros: Palotaváros, Rácváros (a török elől menekülő szerbek éltek itt), és a Felsőváros. A Szigeten építette fel 4 karélyos, keleties jellegű templomát Géza fejedelem is, Szent Péter tiszteletére szentelve. Itt született fia, István, a későbbi nagy király, és feltehetőleg itt is koronázták meg 1000-ben. A város első okleveles említését a veszprémi püspökség egy 1002-ben kelt alapító levelében találjuk, mint Alba Civitast. Neve az idők folyamán többször is változik: Alba Regia, Fejérvár, a török időkben Isztolni Belgrád, a XVIII. század végén Stuhlweissenburg, a reformkortól napjainkig pedig Székesfehérvár. István király a koronázását követően (1018 körül) kezdte el építeni a híres román stílusú bazilikát Nagyboldogasszony tiszteletére, amelynek felszentelésére csak halálakor, 1038-ban került sor. Hatalmas méreteinek köszönhetően 8000 fő befogadására is alkalmas volt. (76m hosszú, 38m széles, 55m magas) A bazilika nemcsak templom volt, hanem az „ország háza” is, amely különféle állami feladatokat is ellátott. Itt állt a trón, itt őrizték déli tornyában a koronázási ékszereket, az országzászlókat, csatákban zsákmányolt zászlókat, a királyi pecsétet, itt volt a királyi levéltár, a pénzverő és a sókamra. A nagy királyok zömét Orseoló Pétertől I. Ferdinándig itt koronázták (37-et), valamint számos királynét, 15 királyunkat valamint családtagjaikat is itt temették el. (1540-ben Szapolyai János volt az utolsó.) A templom mellett 1006-ban István király prépostságot és társas káptalant is alapított, amelyeket kiváltságokkal ruházott fel. A prépost (a káptalan, vagyis a papi tanácsadó testület feje) joga és kötelessége volt őrizni a trónt, a Szentkoronát, a pecsétet és a királyi ékszereket (jogar, palást). A fehérvári prépost mint alkancellár, fontos szerepet töltött be az államigazgatásban is. Alba Civitas országos hiteles helyként is működött.

Mi hitelesített egy magyar királyt? A jogszokás szerint 3 dolog: Szent István koronáját Székesfehérváron az esztergomi érsek tette a fejére, s ez a török időkig érvényes volt. Szakrális székhely jellege mellett a város kulturális központ is volt. István király hozta létre a káptalani iskolát is, ahol nem kisebb személyiségek működtek, mint a hun-magyar krónikát készítő örkanonok Ákos mester, a Képes Krónika szerzője, Kálti Márk, valamint a későbbi kiváló humanista, Mátyás király diplomatája, Kálmáncsehi Domonkos. A királyi palota ugyancsak első szent királyunk uralkodása idején épült. Valószínűleg ő vezette be az ún. törvényt napokat, melyeket előbb augusztus 15-én, később halála napjára emlékezve augusztus 20-án tartottak. 1527-ig 47 országgyűlést tartottak Fehérváron, az utolsót 1938-ban, a király halálának 900. évfordulóján. A legnagyobb jelentőségű ezek közül az 1222. évi gyűlés volt, ahol kihirdették az Aranybullát, amely deklarálta, hogy a király Szent István ünnepén köteles Fehérvárott törvényt ülni. A dokumentum egy példánya a bazilika levéltárába került (Magyarország első írott alkotmánya a híres ellenállási záradékkal). Az összejövetele miatt a város határában, az ún. Andrásgyepen került sor. Az országos események a középkor folyamán virágzó ipart és kereskedelmet hoztak létre. Többféle mértékegysége közül a legnevezetesebb a „pondus Albensis” volt, vagyis a fehérvári véka. 1249-ben a város vásárjogot kapott. Híresek voltak az augusztus 24-28. között tartott országos vásárai. A XV. században pedig az Itália és Velence felé irányuló marhakereskedelem egyik fontos állomása volt. A kereskedők Magyarországon átmenve vámot fizettek.

Kevés városunk van, amely a történelem során annyit szenvedett volna, mint Székesfehérvár. 1163. június 19-én a város határában zajlott az ún. fővenyi csata, ahol III. István és IV. István seregei ütköztek meg egymással. Az összecsapás a bizánci és az egyházi befolyást képviselő IV. István vereségével és fogságba esésével végződött. A tatárjárás is érintette Fehérvárt, de az éppen olvadó mocsarak megakadályozták a városba való betörésüket. A külvárosi részek azonban elpusztultak. Ettől kezdve Fehérvár veszített központi jelentőségéből. IV. Béla király egyre inkább Budát részesítette előnyben, s alakította ki új királyi székhelyét. Fejlődésének gátat szabtak a városkörnyéki mocsarak, mivel korlátozták a terjeszkedését, s így lassanként az előnyből hátrány lett. A becslések szerint a városnak ekkoriban 3000 főnyi lakosa volt.

Mátyás halálát követően Habsburg Miksa csapatai jelentek meg a város körül, s 1490. november 17-én elfoglalták a hűségnyilatkozatot megtagadó várost. A német zsoldosok fosztogatásainak mintegy másfél hónapos ostrom után július 28-án Báthory István és Kinizsi Pál csapatai vetettek véget. Ez volt Fehérvár első visszafoglalása. A következő nagy csapást a törökök jelentették a városra. 1543. augusztus 23-án érkeztek meg falai alá. Elsőként a Szigetet vették be, majd ostrom alá vették a várat is. Ekkor esett el a Budai kapunál a vár híres kapitánya, Varkocs György. A lakosok ugyan szabad elvonulást nyertek, de a hódítók felforgatták a várost, még a királýsírokat is kifosztották. Székesfehérvárból Isztolni Belgrád nevű török végvár lett, és az is maradt 150 évig. A várost többször is megpróbálták visszavenni a királyi csapatok, többnyire sikertelenül. A 2. visszavételre 1599-ben került sor, amikor a Habsburg császáriak foglalták el egy kis időre. A város végleges felszabadulása 1688-ban következett be Batthány Ádám irányításával (3. visszafoglalás). Ezután az elhanyagolt, kiürült, romos városba megkezdődött a betelepítés. A környező falvakból az odamenekült gyér létszámú magyar lakos mellé 1690-1711 között főleg Csehországból, Ausztriából, Morvaországból valamint

Sziléziából érkeztek német polgárok. Többek között ez is oka volt, hogy a Rákóczi szabadságharc idején Székesfehérvár a labancok kezén volt. De megnőtt a Koszovó vidékéről bevándorolt szerbek száma is, mivel már éltek itt régebből rokonaik, a rácok. Egy 1703-as privilégium megtiltotta, hogy a római katolikusokon kívül más is megtelepedjen a város területén. Ez főleg a németekre vonatkozott (evangélikus vidékekről nem jöhettek). A város vezetősége döntötte el, hogy ki jöhetett: csak vagyonos férfi lehetett (kézműves), hogy a városban hiányzó ipart űzzön, leányt vagy iparos özvegyet vegyen feleségül, vásároljon házat, tudja fizetni a magas adót, és lehetőleg tanuljon meg magyarul. Így a XVIII. század folyamán a lakosság nyelve a magyar és a német lett, a város neve Stuhweissenburgra változott. A közigazgatásban továbbra is a latin nyelv használata volt a hivatalos. Ebben az időben lett Fehérvár püspöki székhely, ekkor nyerte el mai szerkezetét és arculatát. A jórészt elpusztult középkori városból barokk belváros lett. Ehhez kapcsolódott a település korábbi szerepének megváltozása: egyházi és kulturális reprezentáció, illetve a vármegye rendezvényeinek színterévé vált. A század végére lebontották a belvárost körülvevő falakat (mindössze két rövid szakasz látható ma is a Piac térnél és a Romkert mögött). Az 1800-as évek elejéig a városba csak a Palotai kapun keresztül lehetett bejutni, ekkor azonban megnyitották a Déli kaput is (1787-93), amely a Budai utat kötötte össze a Belvárossal. Ekkoriban épült újjá az Újfalú, amit Újvárosnak (Nova Villa) is neveztek. Ez a várfalakhoz kapcsolódó településrész a Sóhordó (ma Csíkvári) útig terjedt. Itt vezetett az út a Balkánon át Bizáncba, egyben hadi út is volt, itt vonultak régen a kereszties hadak a Szentföldre. A Csíkvári út ennek a városrésznek a főutcája volt. A várakok felett egy 25 méteres fahídon lehetett a városközpontba jutni. Mai szemmel mindezt nehéz belelátni ebbe a környezetbe, de valószínűleg így volt ez a több mint 100 évvel ezelőtt született édesapámnak is, aki ennek az utcának az elején született a 3. számú házban, 1913-ban. 1860-tól a város jogi státusza: törvényhatósági joggal felruházott szabad királyi város, püspöki székhely lett. Az 1880-as években a város tovább terjeszkedett déli irányba. Ekkor jött létre az Alsóváros, valamint a vasút környékén a Búrtelep. Főleg vasúti dolgozók laktak itt. A Belváros ekkor még elkülönült a többi városrésztől. Később csatlakozott hozzá a Sóstó és környéke, majd a XIX. század végén 3 újabb városrész: Víziváros, Almásy telep és a Tóváros. 1900-ban a város lakossága 30.668 fő volt. Budapest szívéhez képest 1930-ra több mint 42.000-re nőtt. Középkori státuszát elvesztve másodlagos regionális központ lett. Stratégiai szerepe továbbra is fontos volt, különösen a II. világháború idején. Megnőtt az igazgatási szerepe: a vármegye központja, az egyház megyéje (püspökség) volt, itt működött a tankerületi főigazgatóság, a csendőrkörlet, a hadtestparancsnokság.

Gyökeres változás 1906-ban következett be, amikor gróf Szécsény Viktor lépett a közélet színterére, és a város főkapitánya lett. Beiktatásán elhangzó szónoki beszéde teljesen újnak hatott. Vezéreszméje: Székesfehérvár elmaradott ugyan, de ezt le lehet küzdeni. „Nem kell ide más, mint igazi lelkesedés, munkakedv, tömörülés a modern haladás zászlaja alá és azon nagy igazságnak a felismerése, hogy befektetés nélkül nincs kamatozás”. A másik, a város üdvét ugyancsak szem előtt tartó nagy egyéniség, Prohászka Ottokár püspök volt, aki szintén ekkor került Fehérvárra. Ők ketten próbálták felrázni az itt élőket. A felismeréseket azonban csak a '30-as években követték a nagy tettek, az ún. Csitári-érában, 1931-1941 között.

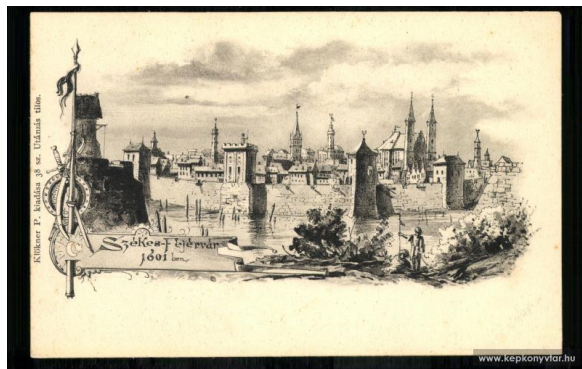
A város tudatos fejlesztésére pedig nagy szükség volt: egyrészt, hogy méltó legyen dicső múltjához, másrészt, hogy el tudja tartani növekvő népességét. 1930 előtt ugyanis a várat körülvevő régi külvárosok (Palotaváros, Felsőváros, Tóváros) hagyományos paraszti képükkel simultak a Belvároshoz. A XIX. század végén kialakultak (Víziváros, Búrtelep, Almásy telep) viszont sem falusi, sem városi külsőt nem mutattak, hanem jellegtelenek voltak. Jól látható volt még a mocsárvilág, a várost felszabdalo csatornák hálózata. A Tóvárosi lakótelep helyén a század elején még nád, és sás lengedezett. Természetesen ennek a tájképnek is megvolt a maga haszna: a gazdag rétek bőséges szénatermést adtak, a város északi részén gyönyörű zöldségesek és gyümölcsös kertek virítottak.

Mivel az I. világháború az ország határain kívül zajlott, a város képét, az épületeket nem változtatta meg, bár 1920-ban a román csapatok megszállták, jelentős kárt nem tudtak okozni (4. visszafoglalás). Az ezt követő két évtized - főleg a '30-as évek - az építkezés jegyében zajlott, amely az 1938-as Szent István halálának 900. évfordulójára emlékező jubileumi ünnepségekben csúcsosodott ki. A II. világháború azonban megakasztotta ezt a töretlen fejlődést, mi több, a város jó részét romba döntötte. 1944 őszétől a német és orosz csapatok felváltva birtokolták, ötször cserélt gazdát, míg végül 1945 tavaszán végleg felszabadult (5. visszafoglalás).

A kemény harcok elmúltával megkezdődött az újjáépítés. A város képét a modernizáció alakította át, amelynek számos értékes, régi épület is áldozataul esett. A '60-as években egyre-másra nőttek ki a földből az új, sokemeletes lakóépületek, hogy kielégítsék a vidékről a városba tódulók lakásigényét. Új üzemek, gyárak épültek vagy a meglevők bővültek, hogy az elmaradott agrárvárosból modern ipari nagyváros legyen (Ikarusz, Videoton, Köfém stb.). A népesség száma ekkor ért a csúcra: 120.000 körül mozgott. Az utolsó nagy felszabadulás 1991-ben következett be, amikor a 45 évig „ideiglenesen” itt állomásozó szovjet katonák végleg elhagyták Fehérvárt.

Miután a város történelmének fő vonulatát bemutattuk, a további fejezetekben életének egyes színtereit - kultúra, zene, sport, oktatás katonaság újságok, a város mindennapi élete, legfontosabb nevezetességei, a városban született, vagy más módon kapcsolódó híres emberek tevékenysége - fogjuk áttekinteni, remélve, hogy sikerül az érdeklődést felkelteni, és sok hasznos és érdekes ismerethez juttatni olvasóinkat.

Nagyné Komlósfalvi Ágnes (iskolánk nyugdíjas tanára)

Üdvözljük iskolánkban az új osztályokat!

7.A

Osztályfőnök: Párkányi Virág

Bánhalmi Zsófia	Horváth Boróka	Orczi Dóra
Boldizsár-Kozár Eszter	Illés Barnabás	Pallagi Lilla
Borbély Balázs	Izsák Jenő	Ruppert Zsombor István
Buza Kinga	János Donát	Szécsi Miksa
Dombi Maja Boglárka	Jecs Merse Imre	Szekfü Viktor
Elekes Levente	Jergler Márton	Tarkó Zétény
Farkas Zselyke Emőke	Juhász Eszter	Todorov Nikolett
Fekete Csaba	Jungbluth Fanni	Túri Hanna
Fürst Alíz	Kiss Boglárka	Vámi Ármin
Gergely Péter	Koncz Marcell	Vizi Anna
Hegedüs Lara	Kovács Kamilla	Zeller Adrienn
Hoffman Dorottya	Neulinger Levente	

Üdvözljük iskolánkban az új osztályokat!

7.B

Osztályfőnök: Kisari Orsolya

Bekő Panna Lili	Gyenes Fanni	Páncél Attila Miklós
Czifra Fruzsina	Haag Blanka Lilla	Pintér Alexandra
Csizmadia Botond	Herke Júlia	Radvánszki Benjámin
Dobos Gréta	Horváth Gergely	Simon-Pomázi Márton
Dominik Máté	Jámbor Nóra	Solymos Boglárka
Ekler Alíz Mária	Jánvári Zalán	Szablics Jázmin
Endl Csenge Dorottya	Kovács Dániel	Szántó Péter
Enyedi Loretta	Lehel Balázs	Tassy Kata
Erdei Zita Dorka	Mali-Gáspár Tamara	Tolvaj-Sulyok Vince
Fehér Kinga	Matolcsi Boróka	Tóth Enikő Lea
Frey-Vati Eliza	Nagy Luca Ilona	Tűzhányó Levente
Gera Máté Ádám	Orosz Péter	Vidra Laura

Üdvözljük iskolánkban az új osztályokat!

9.C

Osztályfőnök: Rideg Imre

Andrási Zsombor	Kónya Viktória	Rada Csenge
Antalfy Márk Ákos	Kovács Enikő Zsófia	Sasvári Jázmin
Antalik Ádám László	Kustán Kata	Schlauszki Fanni
Bódizs Boróka Ajsa	Lipódi Lea	Simon Sára Róza
Borsodi Bálint	Makai Nikoletta Jázmin	Szente Antónia
Debreceni-Bárány Regő	Márton-Kovács Dóra	Szideropulosz Jorgosz
Róbert	Mátrai Tábita	Szikola Ádám
Dudás Károly Máté	Mayer Veronika	Toldi Dorina
Faragó Csaba	Nagy Dorina Laura	Tömör Szigfrid Krisztián
Fóti Patrícia Valentina	Ódor Bettina	Török Lili
Herédi Hanna	Orosz Benedek	Verőczei Dalma
Hufnágel Dorina	Polgár Panna Luca	

Üdvözljük iskolánkban az új osztályokat!

9.D

Osztályfőnök: Csordásné Marton Melinda

Árki Anna	Lakatos Ábel	Sándor Petra
Áron Zétény	Lukács Veronika Johanna	Szabó Gréta Janka
Balázs Alexa	Majoros Levente	Székely Lili Virág
Ember Ivett	Maller Dorka	Szvoren Zsófi
Földes Marcell Barnabás	Mészáros Emese	Torma Domonkos
Illés Balázs	Nagy Roland	Tóth Borbála Margit
Kamarás Levente	Nagy Viola	Tóth György Milán
Kilbertus Bence Vilmos	Ocskay-Mattyasovszky István	Tóth Linda
Kiss Benedek Norbert	Benedek	Tóth Zalán
Kolonics Rebeka	Ozoli Gergely	Tóth Zsombor Ákos
Kovács Kristóf	Őrszigety Júlia	Vas Milán
Kóhalmi-Himfy Júlia	Prókai Mátyás Sámuel	Zsákai Sára

Üdvözljük iskolánkban az új osztályokat!

9.E

Osztályfőnök: Kiffer Zoltán

Arany Péter	Horváth Szabolcs	Szuhács Patrícia
Balázs Máté	Juhász Bálint	Tóth Martin
Bihercz András	Király Márton	Tóvári Marcell Barnabás
Bozsoki Bence László	Major Máté	Török Levente
Feind András	Márton Dóra Szonja	Trucza Lili
Ferencz Benjámin	Németh Krisztián	Vári Gergő
Fülöp Mercédesz	Oradan Alíz	Volter András
Galampos Gergő	Pécsi Mihály András	Zsapka Krisztina Míra
Galla Alexander	Rémai Péter	
Geiszt Ábel	Szabó Zsófia	
Hedrich Martin	Szakács Noémi	
Horváth Loretta	Szolga Ádám	

Gólyatábor egy gólya szemével

Nagyon izgatottan vártam augusztus utolsó napjait: a GÓLYATÁBORT! Hiszen a nyár elején a covid miatt még az se volt biztos, hogy meg lehet tartani!

Végre elérkezett a várva várt reggel – és mi mind ott álltunk megszeppenve a vasútállomáson! Még soha nem láttuk egymást, azt sem tudtuk, hogy ki kinek lesz az osztálytársa. Persze voltak olyanok is, akik egy iskolából érkeztek, ők csak egy kicsit voltak előnyben a többiekhez képest.

A vonaton minden B-s kapott egy narancssárga kendőt, amit az egyik végzős nagymamája varrt. Így máris mindenkinek egyszerűbb lett a dolga, hiszen egymásra néztünk, és rögtön tudtuk, hogy A-s vagy B-s az illető.

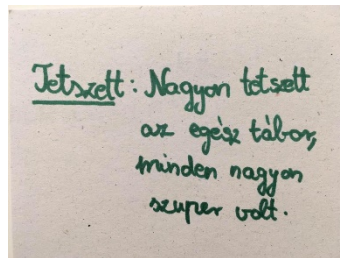
A vonatról leszállva egy dottó várt, ami elvitt minket a tábor helyszínére, így nem kellett sokat gyalogolni és cipekedni: hiszen voltak, akik nagy, gurulós bőrönddel érkeztek, mert több hónapos világlátó körútra hátizsákba tömörítették össze a

Mind a két osztályt voltak a mi „mentoraink”. Ők életben eligazodni, sokat hogyan zajlik egy nap, hogy mik nem a keresztnévükön szólítjuk kísértében, hanem azt mondjuk:

Délután az igazgató úr köszöntötte a diákokat, és bemutatta az osztályfőnököket és a jelen lévő tanárokat is.

A gólyatáborban megtanultuk a Vasváris indulót, begyakoroltuk a gólyatáncot. Különböző sportfoglalkozásokon vettünk részt, sokat táncoltunk és nevettünk. Élveztük, hogy BEKERÜLTÜNK a Vasvári Pál Gimnáziumba. Másnap reggel nagy zajra riadtunk álmunkból, mivel a végzősök fakanállal ütötték a lábosokat, reggeli tornára hívva minket. Hát így sem ébredtem még soha.

Ezenkívül voltak még különböző önismereti és vicces feladatok, amiken keresztül még jobban megismertük egymást. A két nap csupa móka és kacagás volt, hamar eltelt, és olyan sok tartalmas program volt, hogy úgy éreztük, mintha jóval több napra jöttünk volna. Annyira jó kedvben teltek a napok, hogy legszívesebben már másnap mentem volna az iskolába.

készültek, de voltak, akik egy holmijukat.

elkísérte pár végzős tanuló, ők segítettek nekünk a középiskolás meséltek az iskolai életéről, hogy a szokások, és hogy a tanárokat a néni és a bácsi megnevezés Tanárnő / Tanár úr!

Vidra Laura (7. B)

Gólyákból vasvárisok

A vasváris „szívatás” hete és a szivaravató egy olyan hagyomány, ami minden gólyának egy hatalmas élmény. Ez velünk sem volt másképp, hiszen még így 5 év távlatából is teljesen emlékszem a saját „szívatásunkra” és arra is, hogy már hetedik óta tervezgetjük, hogy majd ha oda jutunk, mi milyen feladatokat adunk a gólyáinknak. Igyekeztünk kreatívak lenni, és reméljük, hogy az újdonsült vasvárisok is annyira élvezték ezt a pár napot, mint mi végzősök.

Bár az idei évben sajnos csonka lett a „szívatás” hete, ennek ellenére az izgalmas programokból nem volt hiány. Például a gólyák megmutathatták kreativitásukat a beöltözésnél, ami talán mindenki kedvenc programja volt. A hetedikesek munkásoknak, illetve minyonoknak öltöztek, míg a kilencedikesek nagymamák és nagypapák, mémek és strandolók bőrébe bújhattak egy napra. A 9. E-seknél a lányok fiúként, a fiúk lányként jöttek hétfőn iskolába. Ügyességüket is bizonyították, volt aki nyusziugrásokkal kerülte meg a focipályát, mások egy kisollóval segítettek be Laci bácsinak a fűnyírásban. Vasváris szokáshoz híven a gólya osztályok sütitket és édességet is hoztak a végzőseiknek, illetve együttes erővel próbálták meg eltolni a Vasvári falát.

A szivaravatót idén október 9-én péntek délután, az udvaron tartottuk. A vetélkedőn az öt gólya osztály összemérhette ügyességét és kreatív műsorokkal is készültek. A feladatok befejezése után a zsűri meghozta a döntését, idén a 7. A nyerte meg a földjéként járó tortát. Végezetül a gólyák letették a Vasváris Fogadalmat is, ezzel iskolánk felavatott diákjaivá váltak.

Bontovics Vanda és Molnár Panna (12. A)

Biciklis nap a Vasváriban

Idén szeptemberben iskolánkban a fenntarthatóság jegyében megrendeztük a biciklis napot, mely a sportág előnyeire, a mozgás fontosságára és a környezetvédelemre is felhívta a diákok figyelmét.

A reggel kerékpárral érkező gyerekek és tanárok jutalomban részesültek, választhattak a tornazsákok, a kítűzők és a karszalagok között, de a legjobban mégis a Balaton szelet fogyott.

A programon rengetegen részt vettek, a többség a város különböző pontjairól tekert be, de akadt köztük olyan is, aki egyenesen Kápolnásnyékről érkezett.

Néhány diáknak a bicikli hiánya sem jelentett akadályt, ők rollerrel és gördeszkával léptek be reggel az iskola kapuján.

Bár páran bevallották, hogy csak az ajándékok miatt döntöttek reggel a bringa mellett, sokan elhatározták, hogy amíg tart a jó idő, biciklivel járnak majd suliba.

Szvoren Eszter (10.A)

„Angyali november” a Vasváriban

Novemberben iskolánk is csatlakozott az Ifjabb Ocskay Gábor Alapítvány által szervezett „Angyali november” elnevezésű kampány keretében megrendezett adománygyűjtéshez. Az akció célja az volt, hogy minél több tartós élelmiszert gyűjtsünk össze a Fejér Megyei Gyermekotthon lakói számára. A gyűjtés, úgy gondolom, joggal mondhatjuk, sikerrel járt, hiszen több ládányi tészta, konzerv, zabpehely és egyéb hosszú időn át elálló ennivaló gyűlt össze a hátrányos helyzetű gyermekeknek, a vasváris tanulók hathatós segítségével.

A Vasváriban tavaly már volt egy ehhez hasonló adománygyűjtő akció, a „Plusz 1 szendvics”, melynek keretében minden pénteken szendvicseket gyűjtöttünk a város hajléktalanszállóinak. Sokan úgy gondolják, hogy az efféle kezdeményezések nem járnak világmegváltó következményekkel, ám ez nem baj. A valódi céljuk az, hogy növeljék az emberekben a hajlandóságot a jó cselekedetekre. A legtöbben ugyanis a hatalomtól, a politikusoktól, vagy a társadalomtudósoktól várják a szociális problémák megoldását. Ez az elvárás azonban hiú ábrándokhoz kötődik, ugyanis az olyan problémákat, mint a hajléktalanság, a mélyszegénység, vagy az állami gondozottak helyzete - pénz vagy akarat hiányából fakadóan -, központi intézkedésekkel nem sikerül megoldani.

Ami ezekre a bajokra (részleges) megoldást jelenthet, az az erős civil szféra, a tenni akaró egyének közössége. Ám a jólétben élő többség, sajnos, leginkább közönyös a szociális problémák többségével szemben, ami aggodalomra adhat okot. A 21. században a legtöbb ember nem érez közösséget embertársaival, pusztán azért, mert egy levegőt szív velük, így a közönyösség az, ami a legtöbb esetben útját állja az igazán hatékony cselekvésnek. Az ilyen, és ehhez hasonló adománygyűjtések, szociális akciók mind-mind a közöny falát próbálják áttörni, és ahhoz járulnak hozzá, hogy ez az erős civil közösség kialakuljon, és örömdetes dolog, hogy mi is részese lehetünk ezeknek.

Helmrich Márton (11.C)

Ami kimaradt

Képek az iskola életéből

Bandás póló nap

Halottak napi gyertyagyújtás a kopjafáknál

Arconic pályázat

Adománygyűjtés

Adventi gyertyagyújtás

Mikulás

Vasváris voltam ...

Bőrcsök Olivér iskolánk volt diákja, jelenleg a Színház- és Filmművészeti egyetem hallgatója.

Először is engedd meg, hogy hadd gratuláljak, ugyanis szerepelsz Gothár Péter új filmjében, melynek címe Hét kis véletlen. Mielőtt a filmről kérdeznék, hogy vagy mostanában, mi újság van Veled?

Olivér: Nem lennék őszinte, ha egy illedelmes „minden rendben”-nel kezdeném a válaszadást. Ugyanazokkal a problémákkal küzdök éppen, amivel mindnyájan ebben az embert próbáló időszakban. Szorongató körülmények vesznek körbe az élet minden területén, és nehéz ezzel együtt élni. Utálom, hogy gyökeresen megváltoztak a hétköznapiak. Hogy minden banális szituációban tudatában kell, hogy legyek a döntéseim lehetséges következményeivel. Aztán az, hogy a szakmámat most kezdeném, felvértezve a tudással, amit három év alatt megszereztem, de az Egyetem a fejemre omlik, a pályát meg, amire vállalkoztam, belengi valami baljós kényszer. De próbálok derűlátó maradni ezekben a vészterhes időkben. Keresem a lehetőségeimet, és teszem, amit tudok.

Jelenleg nem mehetünk el amellett sem, hogy színművészeti hallgatóként nagyban megváltozott az életed. Tudnál mesélni nekünk, vasváris diákoknak arról, hogy milyen erre az egyetemre járni, illetve arról, hogy milyen idén szeptembertől kezdve?

Olivér: Ez egy nagyon egyedi egyetem. Teljesen más időbeosztást követel, mint más egyetemek. Reggel kilenctől délután hatig vannak óráink, utána hajnali egyig próbálunk a következő napra. Minden második napon mutatjuk meg a jeleneteket, amit az osztályfőnökök kiértékelnek, megigazítanak, majd az órán elhangzottak alapján haladunk tovább magunkban a következő mutatóig. A próbák között, vagy hajnalban pedig készülünk az elméleti órákra, drámákat elemzünk, esszéket írunk. Tizenhárman vagyunk az osztályban, nagyon nehéz egy ilyen kis közösségben dolgozni, de mindig újra és újra kialakul egy bizalmas, családi légkör.

Idén szeptembertől teljesen megváltozott ez az egyetem. Az Innovációs- és Technológiai Minisztérium tavaly kezdeményezte a Színmű „modellvállaltását”. Létrehoztak egy alapítványt, ami átvette az államtól az egyetem fenntartójának szerepét. Ezzel még talán semmi baj nem lenne, csak hogy az egyetem eddigi vezetését minden jogától megfosztották, és az alapítvány kuratóriumának adták, ahova olyan embereket ültettek, akik alig- vagy egyáltalán nem tanítottak még ezen az egyetemen. Ezután kineveztek rektorhelyettesnek egy olyan embert, aki negyven éve nem járt itt. Tehát olyan emberek váltották fel a vezetést, akiknek sem megfelelő

szakmai képesítésük, sem megfelelő felsőoktatási ismereteik nincsenek. Mi pedig nyáron elkezdünk tüntetéseket szervezni, és szeptemberben elfoglaltuk az egyetemet. Ez egy nagyon szélsőséges időszak volt. Nagyon sokan támogatták az ügyünket, és nagyon sokan szólaltak fel ellenünk. Pár nap alatt megszerveződött az oktatás, ami zavartalanul folyt a blokád alatt. Közben újabb tüntetéseket, performanszokat, adománygyűjtéseket szerveztünk, workshopokat és előadásokat csináltunk. Emellett majdnem minden nap közös hallgatói fórumokon tárgyaltunk arról, hogy merre tovább. Nagyon különleges érzés volt ebben az egészben benne lenni. Minden nap ismeretlen mamák hoztak gulyásleveseket, családapák pokrócokat, kisgyerekek rajzokat, civil szervezetek, üzletek, cégek, pedagógusok, jogászok, papok, orvosok ajánlották fel a segítséget. Olyan közösségi élmény volt ez, amit még soha nem tapasztaltam, és talán már nem is fogok. A végsőkéig nagyon összetartók maradtak a hallgatók. Háromszáz fiatal önként vállalt sorsközössége volt ez a nyolcvan nap. Aztán jött a zárlat. És muszáj volt elhagyni az egyetemet, mert ha bent maradunk, törvényt szegünk. Most pedig az új kancellár azzal fenyeget, hogy nem fogadják el a félévünket. Miközben minden óránk jogilag tisztán, hivatalosan dokumentálva lett, és el lett juttatva az Oktatási Hivatalnak. Végig odafigyeltünk rá, hogy jogilag kikezdzhetetlen legyen az ügyünk, de a jog egy rendkívül képlékeny dolog mostanában.

Valahogy így néz ki az egyetem szeptembertől. Hogy most mi lesz, azt nem tudom. Eddig úgy néz ki, hogy elégtétel. De csak nem. Eddig is ezt ismételtgettük: csak nem...

Te milyen szerepet vállaltál a hallgatók által kialakított blokádban?

Olivér: Az osztályból heten Szombathelyen voltunk gyakorlaton, a Weöres Sándor Színházban próbáltunk augusztustól a Pál utcai fiúkban. A többiek az elejétől részt vettek a foglalásban, mi csak októberben csatlakoztunk. Én többnyire őrseget vállaltam és a benti rendszerezéseket, kézkezi melókat.

Ezek mellett forgattál is, ugyanis egy nagyobb szerepet kaptál Gothár Péter filmrendező új alkotásában. Milyen volt a neves rendezővel dolgozni?

Olivér: Igen, az még az első évem után volt. Három évet kellett várni a filmre, de most már a finisben vagyunk. Nagyon meghatározó munka volt ez nekem, elvégre az első nagyjátékfilmem. Tökéletesen tapasztalatlan voltam a filmezésben, és eleinte nem tudtam mit kezdeni magammal. Három-négy napnak el kellett telnie, mire megértettem, hogyan is működik ez az egész. Hogy nem kell szépen és érthetően beszélnem, a természetes beszédstílusom pont elég, a nagyvászonon fogják érteni. Nagyon nehéz volt például megszokni a mozgásokat. Színházban nem kell pontosan lekottázni, hogy hova állsz, és merre fordulsz, de filmen egy pár centivel odébb lépsz, és kuka az egész jelenet. Péter nagyon türelmes és segítőkész volt velem végig, minden esetlenségemet elnézte nekem, ugyanakkor partnerként kezelte. Mindenre hagyott időt, és a színészek ajánlataira is vevő volt. Jelentős színészi tapasztalatokkal gazdagodtam.

Nagyon izgalmas volt a többieket figyelni a forgatásokon. Hogy ki hogy húzza ki huszadjára is magából ugyanazt a mondatot látszólag még mindig ugyanolyan frissen és ugyanazzal az érzelmi hitelességgel. Jelentős tapasztalatokkal gazdagodtam. A rendező körüli botrány természetesen megviselt. Megleptek a tények, főleg azért, mert a forgatás alatt egy bizalmas, jó kapcsolatba kerültem Péterrel és nem tapasztaltam tőle semmilyen jellegű visszaélést. Jó érzéssel gondolok vissza a munkára, nagyon sokat tanultam belőle. Remélem sikere lesz a filmnek.

Mikortól láthatja a nagyjéremű a filmet? Fesztiválokon is szerepeltek majd vele, van valami terv ezzel kapcsolatosan?

Olivér: Most a járvány miatt elhalasztották a bemutatót. Február környékén tervezzük bemutatni, ha addig enyhülnek a szigorítások.

Mit lehet tudni a karakteréről, kit alakítasz? És milyen érzések társultak ehhez a szerephez?

Olivér: Zolit játszom, a család egyike fiát. Tinédzser korához hűen nem találja a helyét a világban, és ezt a helyzetet családi háttere csak még inkább fokozza.

Milyen a nagynénéddel, Börcsök Enikővel, egy filmben szerepelni? Sokat segített Neked a forgatások alatt?

Olivér: Őt is folyamatosan fürkésztem, mint a többieket. Tudatosan nem segített közben, kollégaként kezelt, ami nagyon jól esett. A szoros kapcsolatunk miatt nagyon gördülékenyen tudtunk együtt dolgozni. Vele már megvolt az a kölcsönös bizalom, ami a többiekkel csak idővel épült ki.

Tudom, ez egy elég elfuserált kérdés, de Nálad nagyon érdekes. Hol képzeled el magad öt év múlva?

Olivér: Igyekszem elhessegetni az ilyen álmódosításokat. De az ideál valami olyasmi, hogy egy nívós vidéki színház megbecsült társulati tagja vagyok, közben néha megtalálnak filmek, és van, hogy független, nem kőszínházi előadásokban is kipróbálhatom magam. De most nagyon nem erre fele tartanak a dolgok...

Hogyan tekintesz vissza a vasváris múltadra?

Olivér: Izgalmas és színes korszak volt a gimis négy évem. Talán mostanra értettem meg azt a borzalmas közhelyet, hogy „a leggondtalanabb évek”. Biztonságban éreztem magam itt, azt hiszem, hogy az önfeledtség érzése jellemzi a legjobban ezt a néhány évemet. Egy-két kivétellel, persze. A Vasvári emberileg és szakmailag is elindított egy olyan úton, amit azóta járok. Egy nehéz és hosszú út lesz ez, de meggyőződésem, hogy ez az én utam.

Nagyon szépen köszönöm, hogy válaszoltál a kérdéseimre. Gratulálok a filmbeli szereplésedhez, kéz és lábtörést kívánok a továbbiakhoz.

Csizmadia Máté Noel (11.B)

A folyosó embere

Neked mi a szupererőd?

A Vasvári dolgozóinak és diákjainak tettük fel ugyanazt a kérdést, miközben épp a termek közt vándoroltak, beszélgettek a büfében, vagy éppen egy lyukasórában próbálták kicsit összeszedni gondolataikat. „Neked mi a szupererőd?” kérdésre rengeteg izgalmas válasz érkezett, melyek közül a legérdekesebbeket összegyűjtöttük, hogy ezáltal Ti is kicsit jobban megismerhessétek iskolánk közösségének tagjait.

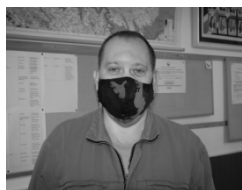
Nagy-Tóth Tamara 10.B

„Nekem a sírás. Ma matekon nem volt kedvem dolgozni, így azt mondtam, van egy hörcsögöm, aki nemsokára meg fog halni, a hitelesség kedvéért pedig még sírni is elkezdtem.”

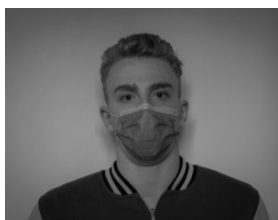
Török Laura 10.B

„Közvetlen és barátságos vagyok, bármiről tudok beszélgetni bárkivel. Ezt a tulajdonságomat anyukámtól örököltem.”

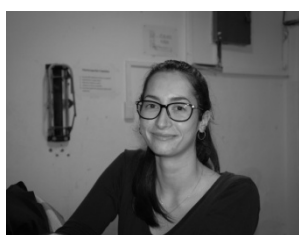
Sanyi bácsi

„Ez nehéz kérdés. Talán az empátia, és az elnézés, amit a gyerekeim felé tanúsítok.”

Vas Milán 9.D

„Nekem a matek. Nagyon jól megy, és még szeretem is. Hát igen, én egy ilyen különleges állatfaj vagyok.”

Vámos Dorottya 12.C

„Az én szupererőm biztos, hogy a tanárok meggyőzése. Volt már, hogy sikerült elérnem egy doga elhalasztását, vagy azt, hogy hazamehessünk utolsó órában.”

Lovizer Noémi 12.C

„A pénzköltés. Tényleg bármit megveszek, amire nincs szükségem. A

legértelmetlenebb dolog, amit valaha vettem talán egy plüsspolip, ami mosolyog, de ha kifordítom, akkor a mérges arc kifejezése kerül kívültre.”

Botta Benedek 11.D

„Ötöst kapok minden dogára, amire ráírom a nevem.”

Helmrich Márton 11.D

„Nagyon jó hallgatóság vagyok, egy beszélgetés során mindig odafigyelek a másokra.”

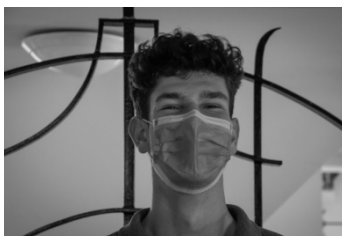
Bontovics Vanda 12.A

„Sugárzom a pozitív energiát. Igyekszem folyton vidám lenni, amikor pedig nincs jó hangulatom, akkor

mások kedvessége azonnal felvidít.”

Csepcsényi Zsófi 11.B

„Az, hogy nő vagyok. Sokan azt mondják, ez a gyengébbik nem, de ez nem igaz.”

Erős Áron 11.D

„Tudok egyszerre kakilni és pisilni.”

Tóth Zsombor 9.D

„Nekem a rajzolás, amit magamtól

tanultam meg. Folyton rajzolok, a szobám is tele van festményekkel.”

Varga Lizandra 10.D

„Nekem az evés. Minden kaját imádok, de a kedvencem a Tuc kekszes csoki, ha valaki hozna nekem, nem tiltakoznék.”

Elekes Péterné Tanárnő

„Diákok felé mutatott kedvesség, amin ők is gyakran meglepődnek. A gyerekek sokszor arra számítanak, hogy le fogom szidni őket, így gyakran hangot is adnak neki, milyen váratlanul érte őket, hogy nem így tettem.”

Verő Johanna 12.D

„Mindenkivel kedves vagyok. Ja és mindennek nekimegyek. Két

hete például fél percen belül két ajtóba is beleütöttem.”

Szvoren Eszter (10. A)

Képek: Kovács Luca Sára (10. A)

Szűcs Ákos 10.D

„Örülten magabiztos vagyok.”

Fábián Báborka 10.D

„Folyamatosan atom módjára pörgök.”

Diákszínjátszás és a Magyar Művek Szemléje

Idén novemberben iskolánk néhány tagja részt vett egy fesztiválon, a Magyar Művek Szemléjén, mely amatőr színjátszótársulatok számára rendezett megmérettetés. Az idei téma a kortárs magyar dráma volt, így a csapat Háy János: Völgyhíd című művével indult. A darab a mi korosztályunkról, a tizenévesekről szól. A főszereplő fiú szemszögéből látjuk, hogy ő hogyan gondolkodik a világról, hogyan éli meg a barátságot, a családi problémákat és nem utolsósorban a szerelmet. Mindenkinek ajánlom, hogy nézze meg vagy olvassa el ezt a művet, mert sokszor magunkra ismerhetünk benne, tanulhatunk belőle, és ráadásul az előadás még vicces is.

A társulat nagyon jól szerepelt, különdíjat nyert a teátrális atmoszféra megteremtéséért, ami egy ilyen színvonalas szakmai zsűritől - melynek tagja volt például Gáspár Ildikó az Örkény István Színház rendezője - nem kis elismerés.

Mint résztvevő, elmondhatom, hogy óriási élmény volt nemcsak maga a verseny, hanem az egész próbafolyamat is, ami már lassan egy éve tart, mert nyáron két tábor is ezzel telt. Részé lenni egy csoportnak mindig csodálatos dolog, de itt már egy kis család alakult ki. Számos iskolából jöttünk össze, vannak köztünk olyanok is, akik már hatodik éve játszanak együtt, ám mindig bővül és bővül a csapat.

A Vasvárinak van külön, saját színjátszóköre is: a Vasvári Diákszínpad. Évek óta indultunk a Diáknapokon, részt vettünk a Vörösmarty Színházban rendezett Atlantisz programon, és az iskola Művészeti Bemutatóján is találkozhattunk velünk.

A rendezőnk Nagy Judit, a Szabad Színház vezetője, de diáktársaink is előszeretettel írnak darabokat, idén például Csizmadia Máté Noel alkotásával dolgoztunk még a korlátozások előtt, de előadásunk volt már Mészáros Kíra és Nyári Ádám rendezésében is.

Ha kedvet kaptál a színjátszáshoz, érdekel a színház, ki szeretnéd próbálni magad a színpadon, vagy csak szeretnél egy jó közösséghez tartozni, jelentkezhetsz bármikor, sok szeretettel várunk.

Farkas Angéla (10. A)

„Az ember hálát és nagy örömet érez, amikor beérik az utánpótlás nevelése, a mosolygó alma után a szőlő szőlő és a csengő barack is... Nagy-nagy boldogság egész társulatunk számára, hogy a Szabad Színház utánpótlás nevelésében 5 éve pályát kezdő „Bázis-1 csoport” és a hozzájuk csatlakozó fiatalok ilyen szép eredménnyel tértek haza a Magyar Művek Szemléjéről, amely igazi megmérettetés volt a neves társulatok mellett. A diákok néhány éve még megették két jelenet között a gemicukor kellékeket, most meg felnőtt fesztiválon versenyeznek! Hurrá!”

Nagy Judit

Diákok írták

Karácsony 2020

Köhög a Mikulás,
Lázas a Jézuska,
Az idei karácsony nem lesz épp piskóta.

A boltok zárva,
A sulik online,
Ki hagyta bekapcsolva a mikrofont,
A matek órán?

Buli helyett puskázás,
Barátok helyett képernyő,
Hej, de lassan telik el ez a dupla 20-as esztendő!

Mindenkit kiüt a letargia,
Meglepő, hogy miért sikeredett ez
ilyen drámaira?

De, hogy ne csak a rosszat lássuk,
Szóljon pár pozitív dologról is az
írásunk.

A karantén bizonyos emberektől
távolabb vitt,
No, de nem ez a lényeg,
Következzenek hát a vidámabb
rímek:

Család közelebb,
Rossz emberek távolabb,
Az oktatás lazább,
A barátságok szorosabbak.

Korán kelés nincs,
Korán fekvés van,
Hisz 8 és 5 óra között,
A ház az egész világ,
A versem végére értem,
Mielőbbi viszlát!

Kiszlinger Ádám (10. A)

Szvoren Eszter rajza

Hamis oltalom

Mélyülő üresség, keserves sötétség legfőbb ura a Pokol,
Vérző szívek lángja kárhozatát várva kegyelmet nem lel sehol.
De kutatja mégis reménynek jeleit, árva szív hitet csíhol.

Ó csak ne bízz abban, hiába van maszkban, ki feléd lomhán lépdes!
Ördög az, s mint csótány, hízalgőően mondá, mi fülednek oly kedves:
Lelkedért cserébe ő könnyedén segíthet, ezzel csak neked kedvez.

Füledbe azt ságá, a lelkedet akár még vissza is kaphatod,
Pusztán olcsó kölcsön, melyért este eljön, reggel viszontláthatod.
S a szenvedés helyét felváltja ama mély, halk, gondtalan állapot.

És a naiv lélek nem látja, hogy miért ne adja be a derekát,
S az összes fájdalmat, mi benne szétáradt, felváltja sötét homály.
Nincs többé fájdalom, ó, édes oltalom, te mámoros boldogság!

Az ördög kacagott, sebébe harapott, a mámornak nyoma vész,
Testébe, mint kígyó, fájdalom, a kínzó, gyorsan kúszva visszatér.
Gúnnyal néz az ördög, félholt felett őrköd, gonosz ő, ki ölni kész.

De a lelket mégis hagyja tovább élni a kegyelmes hatalom,
Undorral néz le rá, ám szót hiába vár, ó, te hálátlan barom!
Az üressé vált test, mely moccanni most rest, csak kihűlten fekszik ott.

Mélyülő üresség, keserves sötétség legfőbb ura a Pokol,
Elárvult lélek az, ki ott keres vigaszt, reményt nem lel már sehol.
Csak vissza-visszatér a hamis örömért, meg nem hal, csak egyre fogy.

Szvoren Eszter /10.A/

Érzelmek konferenciája

Egy hatalmas, fényes teremben gyűltek össze az érzelmek. Hangos, értetlen zsibongás töltötte meg a termet, és ha valaki tudni szeretne volna a hangzavar okát, nagyon kellett figyelnie. A Harag heves lendülettel adott hangot a véleményének:

- Mégis mi az, hogy csak úgy iderendelnék minket?! Mit gondolnak, kik ezek?!

Szónoklatát egyetértő hűmmögés, bólogatás követte, csak a Büszkeség vonakodott picit, mégse lehetett egy véleményen a Haraggal.

- Azért engem is érdekelne, mi lehetett ilyen fontos – szólalt meg a Kíváncsiság, gyerekesen csengő hangja alig szűrődött ki a tömegből.

Ennek a kaotikus érzelmi viharának a közepén ült az Öröm és a Bánat. Két érzelem, akik nem léteznek egymás nélkül, mint a Hold és a Nap, a fény és az árnyék. Ők tudták a gyűlés okát, hiszen ők hívták össze. Számítottak a felháborodásra, ahogy arra is, hogy idővel majd lecsillapodnak a kedélyek. Még a Nyugalomnak is erőt kellett vennie magán, hogy meg tudja őrizni hidegvérét.

Végül az Öröm megunt a várakozást, megköszönte a torkát, és várt, amíg minden érzelem lassan megtisztelti figyelmével.

- Tudom, hogy nem értitek, miért hívtuk össze ezt a gyűlést, és zavarodottságotok teljesen jogos. De ne féljete, kedves barátaim, nem fogunk sokáig titkolózni, hamar fény derül mindenre. Tehát most megkérnélek benneteket, hogy figyeljete ide, ugyanis nagyon fontos bejelenténivalóm van.

Az Öröm kérésének eleget téve mindenki elhallgatott, a Komolyság még a szokásosnál is szúrósabban nézett, ha figyelemről volt szó, ő nem ismert tréfát. Az érzelmek is hamar átvették társuk példáját, így az Öröm folytathatta a beszédet.

- A mai egy különleges nap, olyan dolog fog történni, melyre már évek óta nem volt példa. De nem is szaporítom tovább a szót, ezennel ünnepélyesen bejelentem, új érzelem érkezik közénk!

- A Depresszió? – kérdezte csintalan mosollyal a Tapintatlanság. Közbeszólását azonban nem díjazták a többiek, a Kötekedés pedig már szóra is nyitotta a száját, hogy közölje, a depresszió egyáltalán nem is érzelem, ezt mindenki tudja, de végül a Bánat egy szigorú nézéssel rendet teremtett a fegyelmezetlen érzelmek között.

A hirtelen keletkezett csöndet a hatalmas kétszárnyú ajtó nyikorgása törte meg. Az érzelmek egy emberként fordultak a bejárat felé, ahol egy gyönyörű női alak lépett be. Megjelenése egyszerre árasztott magából nyugalmat és határozottságot. Halvány mosollyal bölintott köszönésképpen, tekintélyt parancsoló zöld szemei alázattal tekintettek végig az érzelmek népes társaságán.

- Kedves összegyűlt érzelmek, fogadjatok szeretettel a Szerelmet! – kiáltotta ünnepélyesen széttárt karokkal az Öröm.

Először csak bizonytalan tapssal felelt a társaság, de a Szerelem megnyerő személyiségének, és a Bizalom határozott bólogatásának köszönhetően az érzelmek végül hangos üdvözlő kiáltásban, kurjongatásban törtek ki. Mivel a Szerelem tudta, hogy ilyenkor

illik bemutatkozni, még ha csak röviden is, így nem is habozott tovább, felállt a pódiumra, és óvatosan beleszólt a mikrofonba. Selymes hangja azonnal csöndet varázsolt a nyüzsgő teremben, sok kicsi szempár várakozóan nézett rá.

- Köszönöm ezt a szívélyes fogadtatást! Most biztosan azon tűnődtek, minek kell még egy érzelem, hiszen így is van épp elég. És bár elmagyarázni én se lennék képes, de engedjétek meg, hogy az elkövetkező napokban bizonyítsam, közétek való vagyok. Nagyon szimpatikus, összetartó társaságnak tűntök, és szavakba se tudnám önteni, milyen boldoggá tesz, hogy mátol közétek tartozhatok.

Beszédét meg a Türelmetlenség is figyelemmel kísérte, sőt, még az órájára se pillantott rá közben, pedig ez neki olyan lételeme volt, mint másnak az oxigén.

Az érzelmek egymáshoz fordultak, mindenkiben rengeteg gondolat és kérdés támadt egyszerre, amit meg is osztottak egymással, ki hevesebben, ki nyugodtabban. Hirtelen azonban furcsa dolog történt: a tömeg közepén ülő Aggodalom hangos, jajgató kiáltásban tört ki. Na, nem ez volt a furcsa, ami azt illeti, ez nála eléggé megszokott dolog volt, éppen ezért elsőre nem is figyeltek fel rá. Ám miután a kiáltás csak nem akart megszűnni, az összegyűltek sorban fordultak az Aggodalom felé. Ahogy megpillantották, a látvány hatására eltorzult az arcuk. Az érzelem percről percre halványabb lett, lassan, de biztosan eltűnni látszott. Az érzelmek körülállták, de segíteni nem tudtak, csak tehetetlenül nézték társuk szenvedését.

A zavarodott tömegből ismét a Harag emelkedett ki, hangjával betöltve az egész termet:

- Valaki magyarázza meg, mi történik! Öröm, Bánat, mit tegyünk? Segítsen valaki! Hát nem látjátok, hogy szenved? – Szünetet tartott, kifújta magát. Körbetekintett a társaságon, melynek tagjai hol rá, hol a kiáltozó Aggodalomra figyeltek. Ahogy pásztázta a tömeget, szeme hirtelen megakadt valakin. – Te – sziszegte résnyire szűkült szemekkel, és mutatóját lassan a Szerелеme emelte. – Megérkezel közénk, csak úgy, a semmiből, és ez történik. Hah, micsoda véletlen!

- Én... én nem... - kezdett bele dadogva a Szerелеm. Hangjában nyoma se volt a kezdeti magabiztosságnak. – Én se tudom, mi történik. Nekem erről nem szólt senki, esküszöm! Hadd segítsek!

- Hagyd csak, így is eleget segítettél. – mondta a Csalódottság, páran egyetértően bólogattak.

- Mindenki figyeljen ide! – A Bánat mélyen bűgő hangjával a káoszból halk morajt teremtett, teljes csöndre most még ő se volt képes inteni a társaságot. – Mi lelt benneteket? Bűnbakot mindig könnyű keresni, de épp olyan értelmetlen is. Valóban ijesztő lehet számotokra, ami most történik. A Szerелеm nem egy átlagos érzelem, érkezése még rengeteg változást fog magával hozni. Nem az Aggodalom az egyetlen, aki most el fog tűnni, sok más érzelem is hasonló történésen megy majd keresztül. – Ekkor mindenki magára nézett, keresve a változás jeleit. A Csalódás, az Önbizalomhiány, a Zaklatottság, a Keserűség, az Idegesség mind-mind egyre halványabbá váltak. Volt, aki elfogadta sorsát, és volt, aki még küzdött ellene. – Ugyanakkor szeretnék megnyugtatni mindenkit, hogy ez csak egy átmeneti állapot. Hamarosan ezek az érzelmek is visszatérnek közénk, s akkor erősebbek lesznek, mint valaha. Addig is búcsúzzatok el tőlük.

Így is tettek. Az érzelmek egyenként odamentek a már alig látszódó társaikhoz, és kedves szavakat intéztek hozzájuk. A búcsút azonban megkönnyítette a tudat, hogy egy nap még

viszontlátják őket. Miután mindenki elköszönt, újra a Bánat felé fordultak, aki így folytathatta beszédét:

- Drága érzelmek, hiányozni fogtok, de hamarosan találkozunk! És ne felejtsetek, hogy mi mindig azt tesszük, ami nektek a legjobb, még akkor is, ha néha nem úgy tűnik. Viszont mint mondtam, nem ez az egyetlen változás, ami ma végbemegy. Néhány érzelem ugyan nem tűnik el, de összemeleg, például a Harag, és lesznek olyanok is, akik megnőnek, például a Bizalom. – S mintegy végszóra, az összegyűlt mérete rohamosan változni kezdett. A Harag nem győzött dühöngeni, de társai most nem figyeltek rá. Még a Kíváncsiság is magával volt elfoglalva, le se vette a szemét egyre növekvő kezeiről, lábairól.

Úgy tűnt, végre újra minden a helyére kerül, és már a Szerelem is visszanyerte határozottságát, amikor a nyüzsgő tömeg megnyílt, és előlépett belőle a Félelem. Az óriási méreteket öltött érzelem egyenesen a Szerelem felé vette az irányt, majd mélyen a szemébe nézett. Habozás nélkül szóra nyitotta a száját, melynek hatására mindenki odakapta a fejét. Nem volt gyakori, hogy a Félelmet beszélni hallották, így senki se akarta elszalasztani a lehetőséget.

- Én ezt nem akarom! – kezdte habogva, de azért elég erősen ahhoz, hogy a Szerelem óvatosan hátrálni kezdjen. – Te... Te csak így megjelenysz itt, és felborítasz mindent! Mi... Miért nem volt jó minden, ahogy volt?! Én nem akarok... változásokat, érted? – Majd az Öröm felé fordult: – Csináljátok vissza, kérlek titeket! – könnyörgött kétségbeesetten.

- Ne beszélj butaságokat! Ezt nem lehet csak úgy... - szabadkozott az Öröm, ám a Szerelem félbeszakította.

- Nem értelek. Hisz a változás jó. Sőt, nagyszerű! Annyi új lehetőség nyílt a mai nap, miért zárkóznánk el előle? Én is izgultam, mielőtt idejöttem volna, de most nagyon örülök, hogy közétek tartozhatok. – mosolyodott el biztatóan. A Félelem elgondolkozott a hallottakon, úgy tűnt belátja, a Szerelemnek igaza van, de mégsem így történt.

- Az te vagy. De én... Én félek a változástól, félek az új lehetőségektől! Félek attól, hogy eltűnnek a barátaim, hogy összemennek vagy megnőnek. Én nem akartam ilyen nagy lenni. És most annyi kérdésem van, amire nem kaphatok választ. Mégis mi lesz ezután?

- Én sem tudom – ismerte be a Szerelem nyugtató hangon. – De abban biztos vagyok, hogy valami egészen különleges dolog kerekedik ki ebből. Nézz csak körbe! Látod, ahogy mindenki biztatóan mosolyog rád? Ők tudják, hogy ami most történik, az a mi érdekeinket szolgálja. És megértem, hogy félsz, ó, hogy is ne érteném? De tudod, néha meg kell tenni olyan dolgokat is, amiktől rettegünk. Még csak ma ismertetek meg engem, ezért nem is várom el, hogy rögtön higgyetek nekem, vagy bízzatok bennem, de azt tudnod kell, hogy én azért jöttem, hogy nektek a hasznokra legyek, és hogy közösen valami fantasztikusat hozzunk létre, amire egyedül nem lennék képesek. - Gyorsan kifújta magát, majd bizakodó mosollyal a Félelem szemébe nézett. - Érted már?

- Talán – hajtotta le a fejét. – De megígéred, hogy nem hagysz cserben minket? Hogy... hogy bármi van, te ott leszel, és segítesz? Hogy megteszel mindent, ami tőled telik? Megígéred, hogy vigyázol ránk?

A Szerelem arca komollyá vált, ahogy figyelt. Ahogy a Félelem elhallgatott, mélyen befúrta tekintetét a rettegő szempárba. Arcára megnyugtató, szeretetteljes mosoly ült ki, majd habozás nélkül válaszolt:

- Megígérem!

- Akkor igen. Hiszek neked.

Ahogy ezeket a szavakat kimondta, hirtelen nyugodt bizsergés áradt szét a testén. Még soha nem érzett ilyet. Már nem félt. A kellemes érzés végigfutott a testén, egészen az ujjá hegyéig. Azonban amikor odanézett, már nem látta a kezét. Letekintett a lábaira, amik szintén egyre áttetszőbbé váltak. Tudta, hogy ő is el fog tűnni, de nem bánta, mert érezte, hogy helyesen cselekedett. Végő erejével a Szerelemhez fordult, majd halkán súgta neki:

- Köszönöm.

Mielőtt még a Szerelem válaszolhatott volna, az érzelm teljesen eltűnt. Néma csönd töltötte meg a termet. Hallani lehetett minden egyes lélegzetvételt. Mindenki a Félelem helyére meredt, alig hitték el, amit az előbb láttak. Senki sem mert megszólalni, féltek, ha megtörik a csöndet, azzal véglegessé válnak a történetek. Végül az Öröm vetett véget a hallgatásnak, a hosszú némaság után hangja rekedtesen tört utat magának a csöndben.

- Kedves Érzelmek! Köszönöm, hogy eljöttetek ma, és hogy mindenki ilyen éretten viselkedett. Remélem, senkiben se maradtak megválaszolatlan kérdések, de ha mégis, bátran forduljatok hozzánk. Most megkérek mindenkit, hogy menjen haza, és pihenje ki a mai nap fáradalmait, holnap ugyanis hosszú nap áll előttünk. Ezennel a gyűlést berekesztem. További szép napot kívánok!

A széklábak hangos nyikorgása törte meg a csendet, a termet újból nyüzsgő beszélgetés töltötte be. Szépen, lassan mindenki elhagyta a helyét, és a hatalmas ajtó felé vette az irányt. Egy nagy tömegként haladtak kifelé, miközben a Szerelmet bombázták mindenféle kérdéssel, aki pedig mosolyogva válaszolt. Magában azonban újra és újra lejátszotta a nap eseményeit végiggondolva minden egyes részletet. Tudta, hogy jó helyen van, hogy most már minden rendben lesz. Mielőtt még kilépett volna a teremből, visszanézett a helyre, ahol a Félelem állt, mielőtt eltűnt volna, elmosolyodott, majd sietve a többi érzelm után ment. Ráfért a pihenés, hiszen másnap nagy munka várt rá. És már alig várta.

Szvoren Eszter (10. A)

Interjú Pauker Barbival

Pauker Barbara, aki a 11.A osztály tanulója, profi hip-hop táncos, sikert sikerre halmoz ebben a műfajban. Idén novemberben megszerezte első egyéni világbajnoki címét is. Őt kértem meg, meséljen magáról.

Pontosan milyen műfaj(ok)ban vagy jelen a tánc világában? Milyen zenei- és táncstílusok határoznak meg téged?

A hip-hop műfajban vagyok leginkább jártas, de mindig nyitott vagyok új táncstílusokra, új dolgokra. Szeretem a lassabb, érzelmesebb táncokat, de ugyanúgy kedvelem a lazább, pörgősebb táncot is. Jelenleg járok „magassarkús órákra” is a hip-hop mellett, ezáltal a nőies oldalamat is tudom fejleszteni.

- Mióta üződ ezt a sportot, és kinek, minek a hatására kezdted el csinálni?

Lassan 8 éve vagyok táncos. Előtte korcsolyáztam, így a zene és az ütemek mindig jelen voltak az életemben. Szerettem volna valami hasonlót, de teljesen másként csinálni, így döntöttem a tánc mellett.

- Sok hazai, sőt nemzetközi megmérettetésen sikerrel veszel részt. Fontosnak tartod a versenyzést a táncban, vagy sima hobbiként is tudnál erre gondolni?

Ez sok dologtól függ. Nyilván egy táncosnak tisztában kell lennie azzal, hogy milyen szinten akarja üzni ezt a sportot, illetve hova akar vele eljutni. Ha hobbiként tekintesz rá, nem feltétlen váagsz a versenyzésre. Viszont egy verseny sokkal több, mint egy szimpla megmérettetés. Én például már nem nagyon tudnám elképzelni az életemet nélküle.

- Mennyi idődet veszi igénybe a sport? Nehéz összeegyeztetni ezt a hobbit a sulival?

Heti 5 edzésem van Pesten. Nekem sosem volt nehéz összeegyeztetni, mindig próbálom úgy beosztani a dolgaimat, hogy mindenre jusson időm.

- Melyek az eddigi legjobb eredményeid?

Amire a legbüszkébb vagyok, azok a világbajnoki, országos bajnoki címeim. Ötszörös világbajnokok lettünk a duóstársammal Rómában, Pulán, Bergamóban, illetve országos bajnoki címmel rendelkezem duóban és szólóban is.

- Milyen élményeket, tapasztalatokat szereztél a versenyek során?

Egy verseny nagyon sok mindenre meg tud tanítani. Én megtapasztaltam, milyen érzés egymást támogatni, izgulni a másikért. Az egyik legjobb érzés az, amikor egy olyan táncos táncol, akinek részt vettél a fejlődésében, és láthatod a színpadon, izgulhatsz érte. De persze rettentően jó dolog az is, amikor engem biztatnak.

- Kérlek, mesélj egy kicsit arról, hogy honnan merítesz inspirációt? Az edződ vagy a rokonaid, barátaid inspirálnak leginkább?

Nagyon sok külföldi táncost követek, vannak példaképeim. Általában inspirációt tőlük szoktam nyerni. Rengeteg támogatást kapok a szüleimtől, szeretteimtől és természetesen az edzőimtől is, amiért nem győzők elég hálás lenni. Ezekből is hatalmas energiát tudok meríteni.

- A koreográfiáidat mindig ez edződ alkotja meg, vagy te is részt veszel az elkészítésükben?

A szóló koreográfiáimban én is részt szoktam venni. Ez általában úgy néz ki, hogy megálmodok valamilyen koncepciót, megosztom az edzőmmel és közösen összehozzuk. Ezeket a folyamatokat nagyon szeretem.

- Szerinted miért fontos a tánc az emberek életében? Mi olyan különleges ebben a mozgásformában?

Szabadságérzetet ad az érzés, amikor a tested és a zene egyesül. Véleményem szerint mindenkinek ki kellene próbálnia az életében valamilyen táncstílust. Könnyen meg lehet szeretni, amikor megtapasztalod, milyen átadni magad a zenének.

- Mi a véleményed, lehetséges-e a táncot egy lapon említeni az olyan művészeti ágakkal, mint az irodalom vagy a festészet? Tud-e úgy hatni egy jó koreográfia, mint egy regény vagy egy festmény?

Igen! Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy hasonlítanak egymáshoz. A táncsal rengeteg érzést, mondatot, de akár egy szót is meg lehet jeleníteni. Egy jó koreográfia az embert a hatása alá tudja vonni. A tánc elbűvölő tud lenni, és ha elég nyitottak vagyunk rá, akkor nézőként is megtapasztalhatjuk, hogy mit érez az adott táncos abban a pillanatban.

- Végül, de nem utolsó sorban: mondd el, milyen terveid vannak a jövőre nézve? El tudod képzelni, hogy a tánc legyen a hivatásod, vagy megmarad szabadidős tevékenységnek?

Rengeteg tervem van. Szeretnék minél többet a táncsal foglalkozni, és még nagyobb hangsúlyt fektetni a fejlődésemre. Mivel nekem ez már nem egy hobbi, hanem az életem egyik nagyon fontos része, ezért teljes mértékben ebben képzelem el a jövőm. Szeretem a céljaimat a szemem előtt tartani, mert napról-napra ezek visznek előrébb.

Helmrich Márton (11. C)

Tanulmányi versenyeredmények

Magyar Kémikusok Egyesülete, Kémiatanári Szakosztálya, "Keresd a kémiát!" országos verseny

2. helyezett *Lelkes Máté* (9.b)

Felkészítő tanárok: Altmár Kristóf, Szabó Endre

Magyar Kémikusok Egyesülete, Kémiatanári Szakosztálya, "Kémia idegen nyelven" (német) országos verseny

4. helyezett *Lelkes Máté* (9.b)

Felkészítő tanárok: Óber-Fekete Noémi, Szabó Endre

Túl az első X-en - Tehetsz a jövőért, válassz! Országos középiskolai vetélkedő

Középdöntőbe jutott iskolánk két csapata!

A 12.A osztályból *Hekkel Zsolt, Kotsis Gergő, Lendvai Martin, Nemes Dominik*

A 12.A és 12.B osztályból *Csulics Bianka, Fajkusz Anna, Hajdu Zsófia, Molnár Panna*

Felkészítő tanár: Havranek Mária

Nemzetközi Kenguru Matematika Verseny megyei forduló

7. évfolyamon 4. helyezett *Király Hanga* (8.B)

9. évfolyamon 4. helyezett *Zsemeri Zsófia* (10.B)

11. évfolyamon 2. helyezett *Huszár Gergő* (12.C)

5. helyezett *Gombás Gergely* (12.C)

6. helyezett *Tárkány-Szűcs Gergő* (12.C)

Felkészítő tanárok: Horváthné Bohner Teréz, Szőkéné Kiss Erika

Bolyai Matematika Csapatverseny megyei forduló

7. évfolyamon 3. helyezett a 7.A osztályból *Borbély Balázs; Fekete Csaba; Neulinger Levente; Ruppert Zsombor István*

Felkészítő tanárok: Démuthné Merkl Katalin, Kovácsné Csornai Márta

8. évfolyamon 2. helyezett a 8.B osztályból *Király Hanga; Antal Nóra; Kobzos Lotti; Lelkes Zsófia*

Felkészítő tanár: Szőkéné Kiss Erika

Bolyai Anyanyelvi Csapatverseny megyei forduló

7. évfolyamon 1. helyezett és országos döntős a 7.B osztályból *Pánczél Attila, Gera Máté Ádám, Gyenes Fanni, Vidra Laura*

Felkészítő tanár: Kohutné Simon Erika

4. helyezett a 7.A osztályból *Borbély Balázs, Gergely Péter, Jecs Merse, Neulinger Levente*

5. helyezett a 7.A osztályból *Bánhalmi Zsófia, Fürst Alíz, Hoffmann Dorottya, Túri Hanna*

6. helyezett a 7.A osztályból *Jergler Márton, Juhász Eszter, Pallagi Lilla, Szécsi Miksa*

Felkészítő tanár: Juhász Lívია

8. évfolyamon 2. helyezett a 8.A osztályból *Csutorás Emma, Füzes Nóra Számadó Léna, Varanka Luca*

5. helyezett a 8.A osztályból *Csiszár András, Dallos Mirkó, Pintér Miklós, Taller Mátyás*

6. helyezett a 8.A osztályból *Gula Eszter, Kónya Luca, Nagy Petra, Varanka Fruzsina*

Felkészítő tanár: Juhász Lívია

Fejér megye „Év tanára” címet a 2019/2020 tanévben Juhász Lívია tanárnő kapt

Bolyai Anyanyelvi Csapatverseny országos döntő

2. helyezett a 7.B osztály *Gera Máté Ádám, Gyenes Fanni, Pánczél Attila, Vidra Laura* összeállítású csapata

Felkészítő tanár: Kohutné Simon Erika

Sporteredmények

Atlétika Ügyességi Csapatbajnokság Megyei Döntő

Lány magasugrásban **1. helyezett** a *Lukács Vivien* (12.C), *Simon Zsófia* (12.B), *Jecs Noa* (10.B), *Koltai Flóra* (10.A) összeállítású csapat.

Lány 4x800m váltóban **2. helyezett** a *Nyakas Veronika* (9.A), *Gyarmati Lili* (9.B), *Knauz Emma* (10.A), *Deák Melinda* (12.D) összeállítású váltó.

Ügyességi és Váltófutó Csapatbajnokság Diákolimpia Országos Döntő

Lány magasugrásban **2. helyezett** a *Jecs Noa* (10.B), *Koltai Flóra* (10.A), *Lugossy Blanka* (12.C), *Lukács Vivien* (12.C), *Simon Zsófia* (12.B) összeállítású csapat.

Felkészítő tanár: Majorné Szloboda Mária

A Budapesti Országos Rock'n'Roll Táncversenyen **1. helyezett** *Belegrai Viktória* (10.D) 'Couple Dance Show' Páros kategóriában

A Siófoki V. International Beach Dance Cup versenyen **1. helyezett** *Pauker Barbara* (11.A) szóló hip-hop youth kategóriában

A 2019/2020 tanévben "**Magyarország jó tanulója, jó sportolója**" címet nyert *Domonkos Emese* (8.A) és *Csörgő Dóra* (12.A)

2019-2020 év végi statisztika

Osztály	létszám	kitűnő	jeles	jó	közepes	elég- séges	bukott	osztá- lyozat- lan	tanul- mányi átlag
7.A	35	5	13	17	—	—	—	—	4,71
7.B	35	3	8	24	—	—	—	—	4,52
8.A	37	12	12	12	—	—	—	1	4,74
8.B	34	2	17	14	1	—	—	—	4,65
9.A	35	2	13	20	—	—	—	—	4,58
9.B	31	3	10	12	6	—	—	—	4,33
9.C	32	1	4	25	2	—	—	—	4,31
9.D	33	1	6	26	—	—	—	—	4,49
10.A	35	—	9	23	3	—	—	—	4,39
10.B	35	—	10	23	1	—	—	1	4,44
10.C	36	2	4	28	2	—	—	—	4,37
10.D	36	—	9	26	1	—	—	—	4,38
11.A	29	2	14	11	1	—	—	1	4,65
11.B	30	1	8	13	6	—	1	1	4,17
11.C	36	2	7	26	1	—	—	—	4,41
11.D	37	2	6	26	1	—	—	2	4,39
12.A	32	2	6	19	4	—	—	1	4,41
12.B	34	6	11	17	—	—	—	—	4,68
12.C	34	4	7	22	1	—	—	—	4,42
12.D	34	3	9	21	—	—	—	1	4,51
össz	680	53	183	405	30	0	1	8	4,48

%
7,8%
26,9
%
59,6%
4,4%
0,0
%
0,1%
1,2%

Egy főre jutó hiányzás		Tanulmányi rangsor			Hiányzási rangsor					
igazolt	igazolatlan				igazolt			igazolatlan		
36,42	0,00	1.	8.A	4,74	1.	8.B	1257,00	1.	7.A	0,00
40,50	0,00	2.	7.A	4,71	2.	7.A	1272,00	2.	7.B	0,00
38,97	0,00	3.	12.B	4,68	3.	9.C	1339,00	3.	8.A	0,00
36,88	0,00	4.	8.B	4,65	4.	8.A	1403,00	4.	8.B	0,00
47,68	0,00	5.	11.A	4,65	5.	7.B	1419,00	5.	9.A	0,00
64,45	0,19	6.	9.A	4,58	6.	11.C	1537,00	6.	9.D	0,00
41,84	0,17	7.	7.B	4,52	7.	9.D	1618,00	7.	10.B	0,00
49,03	0,00	8.	12.D	4,51	8.	12.C	1660,00	8.	11.D	0,00
51,50	0,05	9.	9.D	4,49	9.	9.A	1669,00	9.	12.D	0,00
146,00	0,00	10.	10.B	4,44	10.	11.A	1732,00	10.	11.C	1,00
75,56	0,06	11.	12.C	4,42	11.	12.A	1776,00	11.	12.A	1,00
61,33	0,19	12.	11.C	4,41	12.	10.A	1854,00	12.	10.A	2,00
69,28	0,08	13.	12.A	4,41	13.	12.B	1887,00	13.	10.C	2,00
76,06	0,06	14.	10.A	4,39	14.	9.B	1998,00	14.	11.A	2,00
42,69	0,02	15.	11.D	4,39	15.	10.B	2027,00	15.	11.B	2,00
58,75	0,00	16.	10.D	4,38	16.	12.D	2171,00	16.	12.C	2,00
55,50	0,03	17.	10.C	4,37	17.	11.D	2174,00	17.	9.C	5,00
55,50	0,53	18.	9.B	4,33	18.	11.B	2206,00	18.	9.B	6,00
48,82	0,05	19.	9.C	4,31	19.	10.D	2208,00	19.	10.D	7,00
63,82	0,00	20.	11.B	4,17	20.	10.C	2720,00	20.	12.B	18,00
58,03	0,07	átlag:		4,48	átlag:		1796,35	átlag:		2,40

